

højet Rente af Anlægssummen." Det ærede Medlem vil altsaa se, at de Bemærkninger, jeg har gjort ved Forhandlingen med vedkommende, ere tagne til Følge, og Forslaget foreligger nu her. Jeg har ikke noget imod, at Rigsdagen behandler dette Forslag, og jeg har gjort det muligt for Rigsdagen at gøre det ved at svare de vedkommende. Det plejer nemlig at anses som en Betingelse for, at Rigsdagen kan behandle et Andragende, at det er behandlet af Ministeren. Det har været behandlet af Ministeren, men det er ingenlunde afvist; jeg har kun sagt: For Tiden kan det ikke forhandles, fordi Forslag foreligger for Rigsdagen, og det er noget, jeg antager, at Rigsdagen vil være enig med mig i — det er i alt Fald noget, man plejer at forlange — at Ministeren ikke samtidig med, at han forhandler en Lov med Rigsdagen, forhandler med nogle andre Mennesker om det samme Spørgsmaal.

W. Dinesen: Det er kun et Par Ord, jeg har at sige om dette Lovforslag. Jeg skal da først gøre opmærksom paa, at med Hensyn til det Andragende, der er indkommet, kan jeg ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) sagde, og som nu er blevet suppleret med, hvad den ærede Minister sagde. Der er i den Antydning, som det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) gav, nemlig, at det skulde behandles ligesom i Fjor, en Ting, som jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, nemlig Bidraget fra de paagældende Egne. For det første mener jeg, at, hvis der skal være noget Bidrag fra de paagældende Egne, vil det være ganske nødvendigt, at man ved Lov fastsætter, hvad hver Kommune skal give, thi ellers vil jo disse store Statsbanes anlæg blive afhængigt af en enkelt Kommunes og maasse af en enkelt Mands Afstemning. Hvis der er en Kommune, der siger: Vi ville ingenting give — ligger man der med hele Historien, og det kunde jo godt være, at det i Sogneraadet kunde stille sig saaledes, at det afgang af en enkelt Mand, hvorvidt hele Lovforslaget skulde blive eller ikke skulde blive til noget. Jeg mener altsaa, at det ganske i Almindelighed at sige, at dette Forslag kun kan blive til Lov, for saa vidt de paagældende Egne give det og det, er der ikke nogen Rimelighed i; hvis man vil have, at de skulle give noget, saa maa man sige, hvad hver Kommune skal give. Med Hensyn til, om de bør give noget, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, hvad jeg for Næsten har fremført flere Gange, at det er et uri-

meligt Forlangende, efter som vedkommende Egne kunne faa Banen gratis. Det er noget ganske andet, hvor det er Egnene, der ønske det, og Staten, der kommer dem til Hjælp, men her har Egnen Tilbud nok om at bygge Jærnbaner, men det er Staten, der siger, at den maa ikke, fordi Staten selv vil gøre det. Men saa forekommer det mig, at Staten har en Forpligtelse til at gøre det, thi ellers bliver det et Slags Myndighedsmisbrug. Nu vil man sige, som det flere Gange er blevet fremhævet, at naar andre Egne skulle give Bidrag, bør denne Egn ogsaa give, fordi det er en meget rig Egn. Jeg skal gøre opmærksom paa, at i saa Henseende lever man i en stor Wildfarelse, og jeg har i saa Henseende Tal at holde mig til. Denne Egn er tværtimod i høj Grad gaaet tilbage, fordi den er blevet hemmet. Det vil altid se, at naar en Egn paa den Maade kunstig bliver holdt nede, vil den gaa tilbage, idet andre Egne ville løbe fra den. Denne Egn havde Krav paa, at saa denne Jærnbane, den vilde selv anlægge den, men den har ikke kunnet faa den, og Følgen deraf er, at Egnen er gaaet i ganske overordentlig Grad tilbage. Jeg bør netop paa denne Egn, lige langt fra Rjøbenhavn og Helsingør, og jeg ved, i hvilken Grad den er gaaet tilbage. Jeg skal gøre opmærksom paa, at f. Eks. er Lejen i de sidste 20 Aar gaaet tilbage til det halve. Vrede Medlemmer ville maasse sige, at det er ikke tilstrækkeligt, at jeg anfører dette, det er bare mig, der hylér for at fremme denne Sag. Men jeg skal tillade mig at anføre nogle Tal af Danmarks Statistik, Statistiske Meddelelser 3dje Bind, 12te Række, Side 13. Der staar der om det Sogn, jeg taler om, nemlig Hirschholm Soga, at Indbyggerantallet — og det er vel en god Skala at tage efter — naar man tager Byen og Landdistriktet i Forening, er blevet omtrent uforandret, men Folkemængden i Landdistriktet var i 1840 926, i 1860 942. Altsaa var det vokset lidt, og da var det netop, Projektet kom frem om en Jærnbane, da var det netop, at Egnen havde Krav paa at faa en Bane, men ikke fik den. Altsaa i 1860 var Folkemængden 942, i 1880 var den 605 og i 1890 573. Det vil sige en Tilbagegang fra 1860 til 1890 af 40 pCt. Jeg tror, at en saadan Tilbagegang vil man ikke kunne finde noget andet Sted, og naar man fremdeles taler om, at „disse rige Egne“ burde skyde til, skulde man først og fremmest jørgé for, at de ikke i den Grad gik tilbage, fordi man har hemmet dem i deres naturlige Udvikling ved, at Staten nægter dem, hvad de selv vilde udføre.